

disse 12 Millioner Kroner ere mindst de tre Fjerdedele blevne anvendte til at betale anden meget trykkende Gjæld, der hvilede paa Besidderne af de vedkommende Eiendomme.

Naar vi nu tage det foreliggende Lovforslag for os og se paa dets første Paragraf, som gaar ud paa at forlænge Amortisationsfristen fra 45 Aar til 52 Aar, saa er jeg ikke saa sangvinist at tro, at der ikke her i Thinget kunde reise sig Betænklichkeiten ved en saadan Forandring, thi det vilde jo have været ønskeligt, hvis vi kunde have indskranket Amortisationsfristen, men jeg nærer dog den Tro, at disse Betænklichkeiten til Dels ville falde til Jorden. Den Gang Loven traadte i Kraft, var det nødvendigt paa Grund af Institutionens hele Karakter, paa Grund af de mange smaa Aaen, at have et forholdsvis temmelig stort Apparat til Administration, og da Staten samtidig var Rentegarant, var det nødvendigt hurtigst mulig at faae Reservecapitalen bragt op til en anseelig Størrelse. Repræsentantskabet for Kreditforeningen har troet, at dette Maal nu var naaet, og det er derfor, at vi have ønsket, at $5\frac{1}{2}$ pCt. kunde forandres til 5 pCt., og altsaa $\frac{1}{2}$ pCt. kastes bort. Det er ganske vist ikke Meget, der bydes Interessentene, men efter den almindelige Bevidsthed maa det vistnok siges, at en Prioritetsrente udover 5 pCt. er ublu. Jeg skal yderligere tilføie, at Foreningen nu har bragt sit Reservecapital op til ca. 250,000 Kr., at der paa Administrationsfondet er et Overskud af ca. 14,000 Kr., at alle de Tab, Foreningen i den Tid, den har bestaaet, har lidt, ikke andrager 1,000 Kr., at i det forløbne Aar Tabet var ca. 160 Kr., medens Reservecapitalen blev godstrevet for ca. 70,000 Kr., og jeg tror, at det vistnok med Rette herefter kan siges, at Foreningen har arbejdet sundt og godt.

Hvad den næste Paragraf om Serieindsførelse i Foreningen angaar, da vil den være en nødvendig Følge af den første Paragraf, hvis den bliver vedtagen. Idet nemlig $\frac{1}{2}$ pCt. kastes bort, vil der komme en ny Rentefod. Man har desuden ogsaa troet, at det ligeoverfor Obligationseierne kunde været ønskeligt at have Serier, idet Chancerne for, at Obligationerne kunne trækkes ud, ere større, naar Tilgangen er begrænset. Søvrigt skal jeg kun bemærke, at denne

Paragraf i Virkeligheden ikke har saa stor Betydning for Foreningen som den første og som den næste Paragraf, hvilken sidste jeg skal tillade mig at omtale med et Par Ord. Den gaar ud paa, at der maa gives Foreningen den samme Ret som andre Kreditforeninger til uden Lov og Rettergang og Dom at stride ind, naar et Pant er blevet forringet. Jeg nærer den Tro, at det er ved en Forglemmelse, at dette ikke er kommet ind, den Gang Loven blev vedtaget. Jeg henstiller til det høie Thing endelig at vedtage denne Paragraf, idet jeg paa mine Kollegers og Kreditforeningens Vegne paastaar, at det er en Livssag for Foreningen, at denne træder i Kraft for dens Vedkommende. Idet jeg derfor paa Kreditforeningens Vegne anbefaler det høie Thing at vedtage Lovforslaget i det Hele i den Form, hvori det her foreligger, skal jeg kun tilføie, at hvor jeg færdes omkring blandt Husmændene, hører jeg kun den mest varme og udelte Anerkendelse og Tak for Kreditforeningens Virksomhed. Med disse Par Ord skal jeg paa det Bedste anbefale Lovforslaget.

W. Petersen: Den ærede første Læser havde tilvisse Ret, naar han sagde, at der i dette Thing altid har været Betænklichkeiten ved Loven af 28de Mai 1880 om Oprettelsen af disse Kreditforeninger. Da Sagen blev forelagt os til Behandling i 1880, reistes Betænklichkeiten fra flere forskjellige Sider. Man mente, at der allerede var Kreditforeninger nok, saa at det ikke var heldigt at faae flere; man mente, at det ikke var heldigt, at der til enkelte Kreditforeninger blev givet Statsstilbud, medens de andre intet fik, man mente ogsaa, at de forskjellige allerede da bestaaende Kreditforeninger vilde kunne udføre det Hverv, som de Kreditforeninger, der skulde etableres ved denne Lov, paatog sig. Smidlertid blev det fra anden Side den Gang meget stærkt fremhævet, at disse Kreditforeninger vilde være til Gavn for de smaa Landeieendomme, den daværende Indenrigsminister holdt stærkt paa Loven, og det andet Thing ligeledes. Landstinget gik med sin sædvanlige Føielighed ind paa Lovforslaget, som det var forelagt, ja, det gik endog paa et Skridt videre. Det Lovforslag som den daværende Indenrigsminister Skel